

בונוס "איבורו משפטן" – בירך מורה למשפטן: בוגרים יעדודו למכירתם.

להודיע בשער בת רכיבים: שר' מיכאל אהרון פערעם נ"י - הוא "צית דין" על צד היותר טוב והוראת ב"ד למות מלכה פערעם תחוי, שהז למומך על מענדרל עפשתין הפורץ גדר בגיןטן פסולים ובערכאות אסורה חן פנה אלינו ר' מיכאל אהרון פערעם נ"י מפה מאגנו, שקובל הזמנה לד"ת מב"ד "אגוד דרבנים" מברוקלאן ניו יורק, על פי בקשת אשתו מות מלכה חחוי, והשיב להם - ע"פ ייעוץ של המורה שלו: שהוא מוכן להתדרין עמה - אצל ב"ד מסיים מפה, וע"ז ענו לו ב"ד רג"ל - במצוות מכתבו של ה"טווען" הרודע לשמצה מענדרל עפשתין, [כאלו שהוא ה"פסק" של בית דין] - שכותב להם: שאם לא יסכים הבעול על אחד משלש בתיה דין [שכלם הם מחוץ לעיר הבע"ד] - מה שחדא מצעע ב"טווען" של האשה - או יתיר לה ללקח ב"ארבעאות" - והב"ד מייחסים על הבעול - עם פסק רג'ו של עטשטיין" רג'ו.

וללה בדורות תעין – שכין הקורא כת"ז – פ"ט והמודר, נערק מטה של גששטיין – כייאו אנטומי טרוכויה כוון, ויל' –
"הנה המגבג הקשה של משפטה טוטל למכה עסקיים באמנוי, והאישה ישבת החת במלילה צומתת אומללה,
וקו היריות שלה נשותה והול' וווחת בכל יוט – עיג' שעוזה שטקה בעצמי הילדים כל היום וככל הלילה, מל' את הא'
"בצאתה כדר' פקובל אל' כיד' מוכן – עיג' עוזה של גששטיין – ונ' – וכן האשה איזה בילה לבבל
– להויה תחח מפלחה במללה, וווזה נט פטורין – עיג' יכל' המסתען", [כלומר]: כב' צד' קורי' – וואיל' גששטיין עטב עשה נ' –
ביב' של ישראאל – אם' ניכוא במללה למפור עככל הוורז", [כלומר]: כב' צד' קורי' – וואיל' אם' ערוץ – רך לשלחן – [כלומר]: שא' רונזה לה' –
וכבשאושו וווענעם מטנו – וזה נונע לה' וווק – לע' מס' נק' – וואיל' אם' ערוץ – רך לשלחן – עיג' יעיזל מורה
לאן צד' ציינער – ועיג' בידורי, סוס מבען לא' עיג' כל' מזטסם מל' ווילקן, וכט' שענעה לה' – עיג' יעיזל מורה
של', יט' חטואר לא' גששטיין עיטה שיק מחרה מל' – כ"ז' ג'לוון לשעט – ה' לאן היל' השפעט – שלטמו אוו' זיד' –
אייז', עיג', שקען אווט שטענעם בהוים – ובשליח צו וויל' רוש – שע' שונ לה' ט' היפטל' לכל הייעוט... וו' דורך איז' –
ע' פרהוק העסט' של גששטיין דען... ל' – קן אם' המעל טסכים לאולד מב' דרי' זמה שוכנותה דס' עיג' ווילקן – ווילט
ה' ציד' קלייד – וויל' דס' טטנער ווועטס... – ווה דראפ' לא' החקה-תקה' של זיג'גנע דז' וו' – וו' הצענער' הא ט'
שיש לה' החוט – להצענ' ב' בורן לדונען, לא להדר – שוחטנע סייר' לע' התבע אוד' מז' – זונ' דז' רוזה בנה' דהמ'... –
והוינו: "אגדרת הרוברים" ("ס' אנטאמען") – שעס' יוש' רבנן – שעס' יוש' רבנן – עיג' דעררבונס" ("ז' ז'וקולין") – שעס' יוש' רבנייבערז דען... – שעס' יוש' רבנייבערז דען... –
ביב' דיז'ונד טקווינס" ("ס' קוינס") – שעס' דער עט' עט' – שעס' דער עט' עט' – מה' נאכ' דער [כלומר]: חירית
"הדרין דישנט קרום' של' גויל – שעיג' דער עט' – שעס' דער עט' – שעס' דער עט' – זונ' דז' רוזה בנה' דהמ'... –
ולכת בוכלאיל, ואם לא – יט' – עיג' – עיג' גששטיין – בזונג פאנס לאַדריכס' בטור ביד' – זונ' דז' רוזה בנה' דהמ'... –

אוֹלֵן – שכל עליה בימינו – ולאן שרגענו ונקלענו: שנאנש הקוראים עצם "דינאים" – ייְמִינו בתרו כי"ר "איןור הרבנין" – על בעל: שהפוק והעם הארץ מובהק מענדל עפטמיין – המשיכר מאישתו – יתן לה "חוֹתָר עֲרָכָות", באם שלא יסכים לאחד מג' בתוי דין – מי שכבר יש להם פסק דין קרים" – ממנה שהבעל חייב ליתן לה גט – בציירוף "כיתו" וכל "רכשו", ה". [בדאי לדעת, שמענדל עפטמיין דן – הוא מפורסם: ל"גבר אלים" – ושפלו ונבהה, ושזיה מוקלט ממנה – אך שהוא מליכך את פיו בדברי "גבלה" – מסוג החותר גרווע ושפלו. וכמה גדרוי ישראל – ה"ה הגאנונים הדזיקום: מ"ה יישראַל יעקב פִּישֶׁעֶד וצָל" – ראַבָּד ביד"צ של העדרה החדרית בירושלים, ולhalbחל"ת מ"ה מאור באנדסדאָרטעד – ומ"ה אברהומ צחאק אולמאן – תברִי כי דינא רבא דערדה החדרית ירושלים, ומ"ה אהרן משה שעכטער – ראש ישיבת חיות בערליין, ומ"ה שרנא פִּיוֹלְקָאָהן – בעמ"ה ס' ברד השולחן, ומ"ה שלמה אליאו טוללער – ראה"כ ואבא"ר בולט מאראגנטא – שלטט"א, כבר ציאא גנדו בעכטעריס – לפטאל את הראואַתויו – [וגם לרבות]: של רידו פרען

הרפה ובועה הכסה פינוי - עד הין שאנשים המהרים עצם כ"דינים" וושבים במקום שקוראין לה "בית דין" - התרדררו והגעו למצב שלפ' שכוה, שאנים מותבאים ליצטט מכתבו של הפקר עפטשיין דן - מה שב' חוכנה הד מליה - "חთאלמות" ו"עם הארכזות" ו"דעת עכום" מובהק, ואצ' לשדו לאופר הגמור מכ'ת כליה, שואת המשמש להם כ"מקרוי" ו"יסוד" - לביטום חותם רעומם... ובנראאה שם להם בואב - כאיבו של עפשטיין דן; ולמה חתמן האשה במוניה את ה"ערכאות" - ללק אצל שופטינו עכום, בכדי שהם יחרזו על הבעל - את משפט העכו"ם שליהם: ליתן לה את כל רכשו, ושום יוכל אותו - ליתן גט פסול לאשתו, ולהתיר אשות איש לעלמא - ולזרבות מטעמי בישראל, בו בזומן - שם אחד משלש בתו דין שהוא מציע, גם בן יכולם לעשות דבר זה - ברזוק גמור במתום ממש, ומילא - הלא שבזה מושם העיבורה ד"בל תשוחות" - לזרזיא את ה"קעים" מתחת זם.

לאור כל הנ"ל - הרינו לננות בזה את דעתינו - דעת תורה בדלהן:

[א]. התובע – אין בכוחו להוציא את הנתקבע – לב"ד שמדובר בעירו, ובש"כ כשבניהם דריש בעיר אחד. [ב]. הנתקבע יש לו זכות בחירות הבי"ד – בין כמה בתי דין שבעירו, ויש בכוחו לבהיר – אף בכבי"ד שהותבע אינו מרצה בהם. [ג]. אין בכך החותם לכוף על הנתקבע – אפילו "בוררות" בשורה. [ד]. אין בכך שום בע"ד – לכופ על צד השני – "בודדות הפטול" דבcheinom. [ה]. אף לפי מעותם של כי"ד "איגוד הרבנים" – שנעלם מלה ד' הנחות תנו"ל (קומות מ-). הרי הסכמה כל הפטול: שנתקבע המתן לילך לבי"ד – הבהיר לדון באורתו דבר – ע"פ נדרי ההלכה שבסה, [ולא ע"פ רעה בעה"ב או ע"פ "הבזינעם נגיונות" של הבתני דין], או אין לוין "סרבן" – אפילו אם לו ייא: ש"בחוירתו" הווא שלא ברין [וכמתו ב"יד המומין], וחומר אישור "עדכאות" – רובי כב"ג בטלואה על התובע, [וכש] כשהנתבע אכן עושה הכל כדיינא – וככ"ד]. [ו]. כל החטויות עדכאות שלא בדין, יש לו דין "טסטית ומריה", והוא חייב – וגם מוטל בטלול ממש: כ"חדרם נידוי ושחתמא" – ופטול מלחרות, והסומר על הראותו – נקרא מודר ומיפסל. [ז]. אלו מהווים בוותא את האשה – בחרתאות כי"ד חמור: שביל לחץ בלחשו על מתן – [ואפילו בעיקופין] שע"י ערבות – הוא נת מעושה, ואסור להבעל ליתן נת – כל זמן שלא תוטר מעליו הלחצים שםשם – כדי שלא להבשלה באיסור "אשת איש" ח"ז, ואם ייאלץ ליתן לה נת במצב זה – או נהיה מוכרכ לפרשם ברכבים: שהנתבע בטל – וזה עדין היא "אשת איש" נטורה, ועל בניהמן השני – שותם "טמודרים" נטורים לכל דבר – עד סוף כל הרורות, ה".

[ויראה מעל'ך, ביסום הנחות אלו - במקורות בהלכה (עפ' סדר לומיות כי"ל).]

ועל זה באתי על החותם - בשם שאר חכרי היבר - רסנווי "שמרו משפט". יום ג' לסדר עד מתי יהיה זה לנו לומוקש" (בג), שני ימים לחורש שבט, שנה התשומ"ט לפ"ג.

כיאורים ומקורות מדברי הפופקים - לביסום הנקודות שמעבר לדף - ע"פ סדר האותיות דרש:

שהתגלה מכך לילך בלביד - והבשר מודיא לוון באתו רבר, אוינו "סְבִּין" אף כשבטום בחזרה באותו בי"ד - הוא מונע להלכיה, עיר אויש (כל גנאי), חומת שערם (ס' גנאי), ושורם (ס' גנאי), מחריך (שודר א', וקדץ) מביטים (ח' גנאי), דם (א', גנאי, א' בת), כנדי (פודרין ס' גנאי, אוין), אוין (ס' גנאי, א' סעון), נחדרין (ס' גנאי, אוין), ובורין יוק (זומ. ס' גנאי, אוין), אלוף (ס' גנאי, אוון ושבא, פ' גנאי), מודרשין (זוז. ס' גנאי, אוון, קני), ואיל מלושען (זוז. ס' גנאי, אוון), מונת חיאל (זוז. ס' גנאי, אוון), בית דוד (א', גנאי), ותוחווין (זוז. ס' גנאי, אוון), זע (זומ. ס' גנאי), עז (זומ. ס' גנאי). ואיל שביל-קוץ - כשותפה הצל בראיא וטל-וילא ובביד ובלב-וילא גוזה א' -

ג' - דלא-ביבן: איאנו שם מונע כלול להלך אליל שאראות' גוז, ונאשנה בז' - הווא באז מונע - וכותבון גוז.

[ו]. כל המתו שרכאות שלא כדין, יש לו דין "משפט ומריה", וחיב - וגם מוטל בענין חמוץ: ב"ודם נידוי שמהחא" - ופסקל' מלהווות. והשופט מלי"ז - נקרא "מורה":

[ז]. כל לחץ כלשהו בישכנותו של מתן נת – עי' הצעת-לא"א (נאך בעי' קופין) – הוא גנט משועה, ואסור לו ליתן נת – כל ומון שלא תופר מעלו החקנים שעמם – כדי שלא יהרבחילתה באיסור "אשת איש" חז"ז, ואם נאלץ ליתן נת במצב זה – חייבים לפרנסת שעתם בטול – ושודא גדרין "אשת איש" נמותה, ועל בודה מן השמי – שודם "פומרים", וכו'. גנליין ציון מופחד – שנותר מוקטן בарам"ג שבסמוך לרדרון אַלְטְרָנוֹ (בר-אל-דרן).

[א]. אין בה חותם להוציא את התבע מעו"ז וכשכ"ב בשתיים ורים בעד אחת:
 ד"ר יוז מל' בר ברכ' דוד יוז, והוא ספרור ברמ"א (ח"ט י"ג, ט"א): "שהוחות הולך אחור התבע" - ל Holz בעידן, ואנו זו א' כשותה גען דהירקון מס' הווענין, כשי' כסות והוענין דר' בעידן - כדא' שאין כבוח להוציא את התבע אלהי ביד שכירין אוותין, ונדלה מה פה אונטני חוץ (פי' ע"ז), והתבע שייבותו לדור לדור רוקח נידר הווענין - אайл' אם התבע מונן כל' לעוד, ע"ש. אבל להוציא, שנותבע און כבוח להוציא את התבע מותך לעוד - אהו' ביד' שכירין, וחוירית רים אל' ביד' השופטן דגון - לא' רבר' ברוח של ע"ש ע"ש ור' וכו', וזה הוזר' שעוד לא' נשען בכמה, חזה'ל' ו' ז'.

[ב']. התרגען יש לו וות בחוזת הכליז - בין כמה בת דין שבערו, ויש בכוחו לחייב - אף בכיר שחותכו את מודזה ברם - ואפי בשעת פטירת מהביך שהותבע רצח:

[ג]. קיטל' להלכה: שאין בכח החותם לכוף אף "בזרות" כשרה - על הנتابע:

[ה]. כו"ם מודים: שעתבע המוכן לילך לבייד - הכהן לודין באותיו דבר, את ש"בר

ההנבס – לילך בבדען לשבאותן חוץ, וכשיך וקץ – כשהבחרות הוא ברדיינן וכבודו;

וליתר שאנו הולא וסמלוא - נקבע על רשות פטנט, ואפל'ן יופץ ונתן זכותו של המהנדס. מוחר בבר' שבדר - ובו שאין כחudo לשלוא ב'כבודות' - מה שכי' נפקח נכל' (אגדת' א'-ד'). פל' כהה מודה ב'כ' ע' מודדים: שכל עד